

NOAH E. COTSEN LIBRARY OF
YIDDISH CHILDREN'S LITERATURE

STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY
NO. 13113

ZIBN GUTE YOR

Isaac Leib Peretz

•

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS
413 256-4900 | YIDDISH@BIKHER.ORG
WWW.YIDDISHBOOKCENTER.ORG

MAJOR FUNDING FOR THE
STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY
WAS PROVIDED BY:

Lloyd E. Cotsen Trust
Arie & Ida Crown Memorial
The Seymour Grubman Family
David and Barbara B. Hirschhorn Foundation
Max Palevsky
Robert Price
Righteous Persons Foundation
Leif D. Rosenblatt
Sarah and Ben Torchinsky
Harry and Jeanette Weinberg Foundation
AND MEMBERS AND FRIENDS OF THE
National Yiddish Book Center

The *goldene pave*, or golden peacock, is a traditional symbol of Yiddish creativity. The inspiration for our colophon comes from a design by the noted artist Yechiel Hadani of Jerusalem, Israel.

The National Yiddish Book Center respects the copyright and intellectual property rights in our books. To the best of our knowledge, this title is either in the public domain or it is an orphan work for which no current copyright holder can be identified.

If you hold an active copyright to this work – or if you know who does – please contact us by phone at 413-256-4900 x153, or by email at digitallibrary@bikher.org

י. ל. פרץ.

א. זיבען גוטע יאָר.

ב. דער אַוּזָר.

ווילנער פּערראג פֿון ב. א. קלעצקין.

זיבען גוטע יאָר.

זיבען גוטע יאר .

דאָס איז אַ געשיכטע, וואָס איז געשעהן אין
טורבין .

אין טורבין איז געווען אַמאָל אַ טרעגער, האָט
ער געהייסען טוביה און איז געווען אַ גרויסער אָרע-
מאַן . איינמאָל, דאָנערשטאָג, שטעהט ער אַזוי אין
מאַרק, מיט די פּאָלעס פאַרשאַרצט אונטערן שטריק
אויף די לענדען, און קוקט אויס, פון וואַנען עס
וועט קומען זיין הידף, ער זאָל פאַרדינען עפעס
אויף שבת . און דאָ שטעהען די געוועלבען אַרום
און אַרום ליידג, אַין יוצא וואָס פּא, מען זעהט נישט,
עס זאָל עמיצער קומען סחורה קויפען, עס זאָל זיין,
וואָס אַפּצוטראַגען . הויבט ער, נעבעך, אויף די אויגען
צום הימעל מיט אַ געבעט, ער זאָל, חלילה, קיין
פאַרשטערטען שבת ניט האַבען, און זיין ווייב סעריד
מיט די קינדערדעך זאָלען, חס ושלום, נישט הונגען
אום שבת .

ווי ער איז אזוי מתפלל, דערפילט ער, אז
עמיצער גיט אים א ציה פאר דער פאָדע. קוקט ער
זיך אום, זעהט ער פאר זיך א דייטשעל, אַנגעטאָן,
ווי אַ שיסער אין וואַלד, מיט אַ פעדער אויפֿן קאָ-
פעלושעל און אַ גרינעם אויפלאַג אויפֿן שפענצער,
און דאָס דייטשעל זאָגט צו אים אויף ריין דייטש,
וואָס מיר זעצען דאָ איבער אויף עברי-טייטש מיט
די ווערטער:

- הער, טוביה, דיר איז באַשערט געוואָרען
זיבען גוטע יאָר, זיבען יאָר פון מזל און הצלחה,
און אוצרות געלט. ווענדט זיך עס אָבער אָן דיר,
ווען דו ווילסט האָבען די גוטע יאָר. ווילסטו, -וועט
דיר אויפשײנען דיין מזל נאָך דעם היינטיגען טאָג,
און איידער עס וועט אונטערגעהן די זון, וואָס שטעהט
דיר איבער'ן קאָפּ, וועסטו קאָנען אָפקויפען גאַנץ טור-
פּין מיט דער סבֿיבֿה, אָבער נאָך זיבען יאָר וועסטו
צוריק ווערען אַן אַרעמאָן, ווי דו ביסט געווען, און
ווידסטו, - וועט די גוטע, געבענשטע צייט קומען
ערשט צום סוף. פון דיינע יאָרען, און דו וועסט
אוועקגעהן פון דער וועלט דער גרעסטער גביר.

געוועזען איז עס, ווי עס האָט זיך אַרויסגעווי-
זען, אַלְהוּ הַנְּבִיא, וואָס האָט זיך, ווי זיין שטייגער
איז, אין אַ דייטשעל פאַרשטעלט. טוביה אָבער האָט
געמיינט, אז עס איז, קהבדיל אַלף אַלף הַבְּדוּת,
אַ פּראָסטער פֿשוּך-מאַכער, ענטפערט ער אים:

- מיין ליב דייטשעל, קאָז דו מיך געמאַך, וואָ-
רום איך בין, נישט פאר דיר געדאַכט, אַ גרויסער

עני וְאֶבְיֹוֹן, אִיךְ הָאֵב אויף שבת נישט, און אִיךְ הָאֵב
דיר נישט מיט וואָס צו באַצאָלען פאַר דײַנע עֲצוֹת
מיט דײַן טְרָחָה.

אַז דאָס דײַטשעל אָבער האָט אים נישט אָפּגע-
לאָזט און איבערגע'חזר'ט אים די ווערטער איינמאַל,
צוויי מאַל און דריי מאַל, איז עס טוביה'ן שוין אַרײַן
אין קאַפּ, ענטפערט ער אים:

- ווייסטו וואָס, לײב דײַטשעל, אויב דו מײַנסט
עס ערנסט מיט מיר און ביסט נישט קײַן לױעג לָרֶשׁ,
און דו פרעגסט מיך בְּאֵמֶת, מוז אִיךְ דיר זאָגען, אַז
אִיךְ בײַן מיך נוהג, בײַ יעדער זאַך, וואָס קומט מיר
פאַר, זײַך אַן עֲצָה צו האַלטען מיט מײַן ווייב סעריד
און אַן איר קאַן אִיךְ דיר קײַן קלאָרע תשובָה ניט
געבען.

זאָגט אים דאָס דײַטשעל, אַז עס איז זעהר
אַ גוטע זאַך, זײַך אַן עֲצָה צו האַלטען מיט דער פרוי,
און ראָט אים, ער זאָל זי געהן פרעגען, און ער,
דאָס דײַטשעל הייסט עס, וועט דאָ שטעהן און וואַר-
טען אויף אַ תשובָה.

טוביה קוקט זײַך נאָך אַמאָל אום אין אַדע זײַטען,
קײַן פאַרדינסט זעהט ער נישט, טראַכט ער זײַך, וואָס
ער קאַן דאָ אָנווערען, ער וועט אַהיים געהן פרע-
גען. לאָזט ער אַראָפּ די פאַדעס און געהט אַרויס
אונטער דער שטאַט, וואו ער האָט געוואוינט, כמעט
שוין אויפ'ן פעלד, אין אַ לײמען שטיבעל, איבער-
שמועסען זײַך מיט סעריד זײַן ווייב.

ווי סעריד האָט אים דערזעהן דורך די אָפענע

טיר (עס איז זומער געווען), איז זי אים אַרויס
לאַפען אַקעגען מיט גרויס שמחה, זי האָט געמיינט
אַז ער ברענגט איר איין התקלה אויף שבת, זאָגט
ער איר אָבער:

— ניין, סערייל, זיין ליבער נאָמען האָט מיר נאָך
קיין פאַרדינסט נישט באַשערט, דערפאַר אָבער איז
צו מיר געקומען אַ דייטשעל...

און ער דערצעהלט איר אַזוי און אַזוי, באַשר
בֵּינן, דאָס דייטשעל זאָגט, אַז עס איז אים באַשערט
זיבען גוטע יאָר, און עס ווענדט זיך אָן אים, ווען
די גוטע יאָר זאָלען קומען, אַצונד אָדער פאַר דער
פּטיקה. פרעגט ער ביי איר אָן עצה: ווען?

טראַכט סערייל נישט לאַנג און ענטפערט אים:

— געה, מיין ליבער מאַן, און זאָג דעם דייטשעל,

אַז דו ווילסט די זיבען גוטע יאָר אויף דער רַגע!

— פאַרוואָס, סערייל? — פרעגט טוביה פאַרוואָס —

דערט, — נאָך זיבען יאָר וועלען מיר דאָך ווערען צו —

ריק אַרעמע לייט, און דעם יורד איז דאָך ערגער,

ווי אַ פראַסטען אַרעמאָן?

— פאַרזאָרג נישט, מיין ליבער גוטער פּריינד, די

וועלט. דערווייז נעם, וואָס מען גיט דיר, און זאָג:

בָּרוך ה' יום יום, בִּפְרֵט, אַז מען דאַרף חֲדָר-געלט

פאַר די קינדער. מען האָט זיי מיר אַהיים געשיקט,

אַט זעה, ווי זיי שפּילען זיך אין זאַמד.

דאָס איז גענוג געווען, טוביה זאָל צוריק לוי-

פען צום דייטשעל מיט אַ קלאָרער תשובה, אַז ער

וויל די זיבען גוטע יאָר תוך כּפּי דבור.

זאָגט אים דאָס דײַטשעל:

- רעכען נאָר איבער, טוביה, היינט ביסט דו
אַ מענש מיט כּח און קאַנסט פאַרדינען, אַמאָל מער,
אַמאָל וועניגער ... וואָס וועט אָבער זײַן שפּעטער,
אַז דו וועסט עלטער ווערען און וועסט זײַן אַ יורד,
און אַזוי פיל כּח צו דער אַרבייט וועסטו אויך נישט
האַבען.

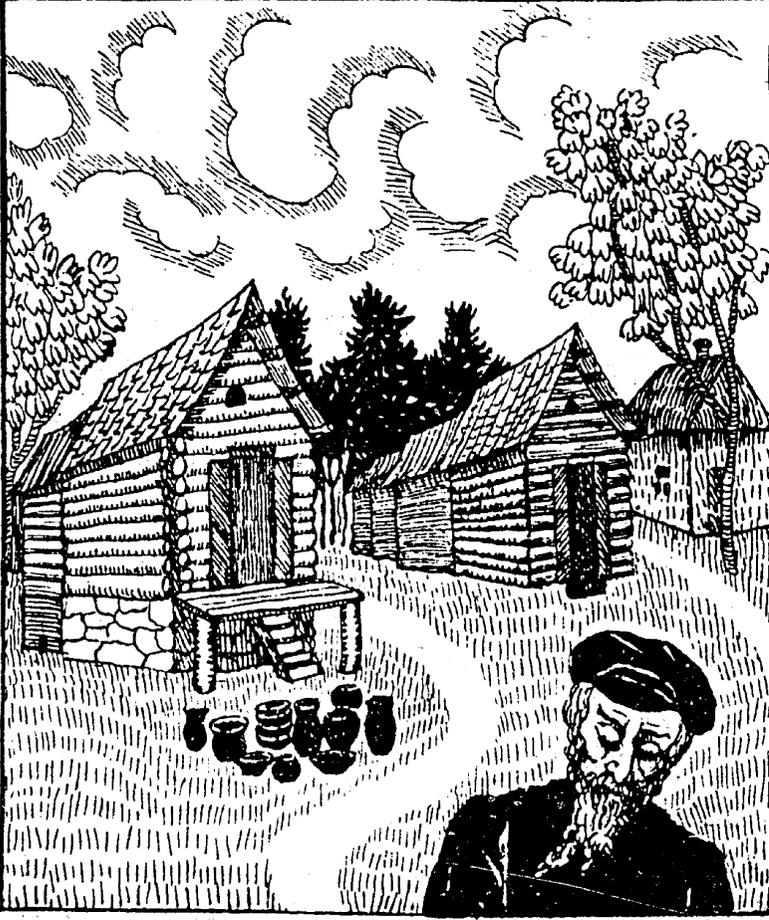
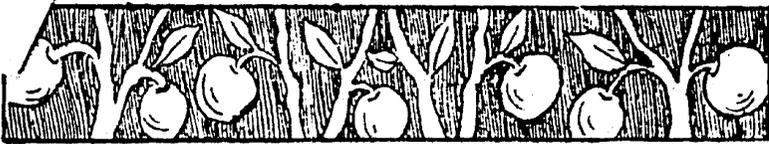
ענטפערט טוביה:

- הער, דײַטשעל, מײַן ווייב סעריק וויל באַלד.
ערשטענס, זאָגט זי, ברוך ה' יום יום און הייסט אויף
שפּעטער נישט זאָרגען, און צווייטענס, האָט מען אונז
די קינדער פון חדר אַהיים געשיקט ...

- אויב אַזוי-זאָגט אים דאָס דײַטשעל, - געה
אַהיים, און איידער דו וועסט קומען אין שטוב אַרײַן,
וועסטו זײַן אַן עושר!

וויל ער אים פאַרט איבערפרעגען וועגען נאָך
די זיבען יאָר, איז אים אָבער דערווייז דאָס דײַטשעל
פאַרשוואונדען געוואָרען.

געהט ער, טוביה, אַהיים. געוואוינט, האָבען
מיר שוין געזאָגט, האָט טוביה אונטער דער שטאַט,
כמעט אויפ'ן פרייען פעלד. קומט ער צו צו דער
שטוב, זעהט ער, ווי די קינדער שפידען זיך אונטער
דער שטוב אין זאַמד, געהט ער צו, דערזעהט ער,
אַז זיי שאַרען אַרויס פון אַ גריבעל נישט קײַן זאַמד,
נאָר רײַן גאַלד, טאַקע זָהב טָהור... פאַרשטעהט זיך, אַז
מער האָט מען נישט געדאַרפט, עס האָבען זיך שוין
אַנגעהויבען די זיבען יאָר, די זיבען מזל'דיגע יאָר ...

W. L. F. 1910 27

די צייט לויפט אָבער פֿייד פון בויגען און זיבען
יאָר געהען אַריבער געשווינד. קומט נאָך די זיבען
יאָר דאָס דײַטשעל צו טוביה'ן, אים אָנצוזאָגען, אַז
די זיבען יאָר זײַנען אַריבער און אַז הײַנט פֿאַרנאַכט
וועט געלם ווערען דאָס גאָלד אין דער ערד, דאָס
גאָלד אין שטוב און אַפֿילו דאָס גאָלד, וואָס זײ האָבען
געקאָנט באַהאַלטען בײַ לײַטען...

טרעפט ער טוביה'ן, ווי ער שטעהט אין מיטען
מאַרק, ווי פֿאַר זיבען יאָר, מיט די זעלבע פֿאַר-
שאַרצטע פֿאַלעס אונטער די לענדען און קוקט אויס
אויף אַ פֿאַרדינסט. זאָגט ער אים: הער, טוביה, די
זיבען יאָר זײַנען אַריבער!

ענטפֿערט אים טוביה: געה, זאָג מײַן ווייב סעריל,
ווייך דאָס עשירות איבער די גאַנצע זיבען יאָר איז
געווען בײַ איר אין דער האַנט.

געהען זײ בײַדע אַרויס אונטער דער שטאָט און
קומען צום זעלבען לײמענעם הײזעל אויפֿן פעלד
און טרעפען סערלען פֿאַר דער טיר. און זי איז אויך
אַרעם געקדיידעט, ווי אַמאָל, נאָר איר פֿנים שמייכעלט.
זאָגט איר דאָס דײַטשעל מיט די זעלבע ווער-
טער, אַז די זיבען גוטע יאָר זײַנען אַוועק.

ענטפֿערט זי אים, אַז זײ האָבען קײַן גוטע יאָר
נאָך נישט אָנגעהויבען צו האָבען, אַז זײ האָבען קײַן-
מאָל נישט געהאַרטען דאָס גאָלד פֿאַר זײַער אײַגענס,
ווייל, וואָס אַ מענש פֿאַרדינט מיט זײַנע צעהן פֿינג-
גער, דאָס איז זײַנס, און אַזוי עשירות, וואָס קומט
אַן שווייט און אומגעזוכט, איז נאָר אַ פֿקדון, וואָס

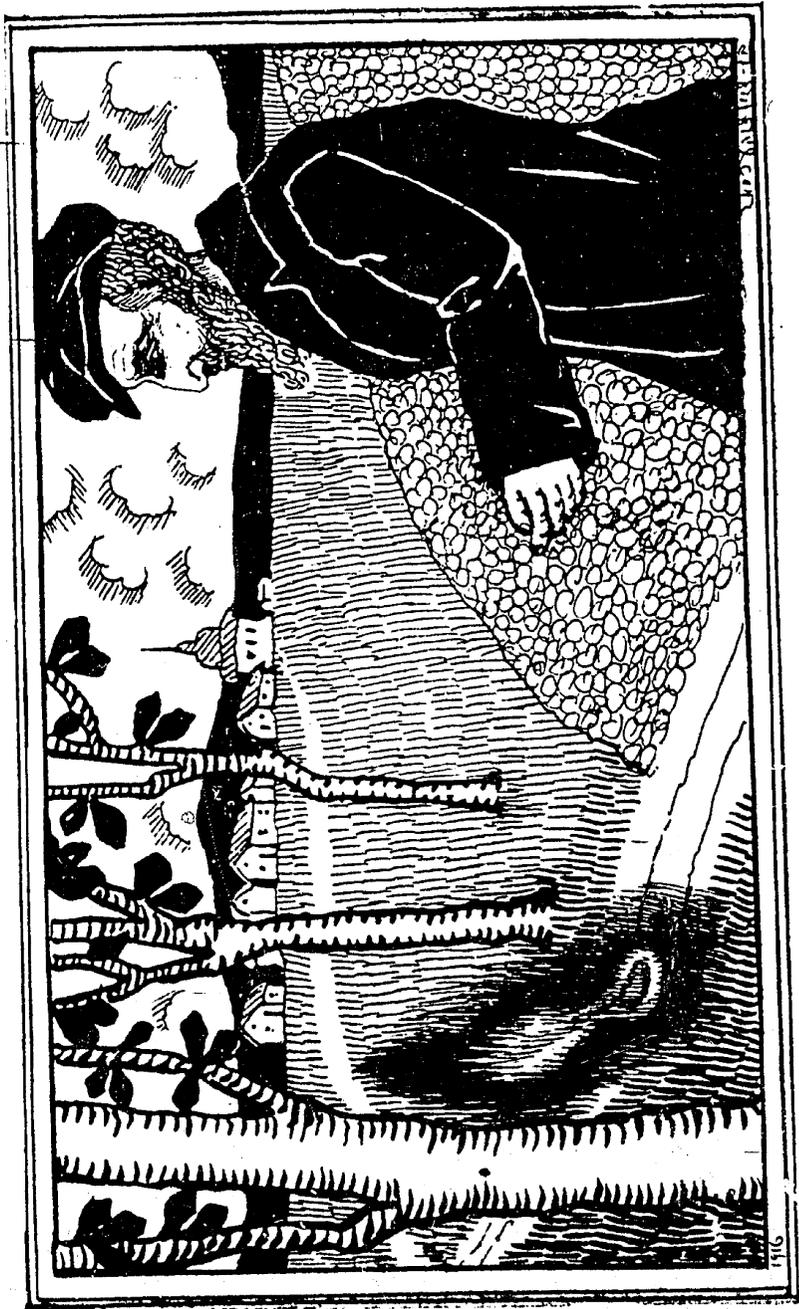
זיין ליבער נאָמען. לאָזט איבער ביי מענשען א
הענט פאַר אַרעמע-לייטס וועגען... זי האָט נאָר
גאָלד אויף שְׂכַר-למוד גענומען, דאָס איז גאָטס תורה.
מעג מען פאַר זיין תורה מיט זיין גאָלד צאָלען,
מער נישט! און אויב זיין ליבער נאָמען האָט פון
היינט אָן אַ בעסערען בעל-פקדון פאַר זיין גאָלד,
מהיכא תיתא, זאָל ער צונעמען און איבערגעבען
איינ אַנדערן!

אליהו הנביא האָט עס אויסגעהערט און איז
נעלם געוואָרען. ער האָט עס איבערגעגעבען דעם
בית-דין שֶׁל מַעֲלָה, און דער בית-דין של מעלה האָט
גע'פּסָק'עט, אַז עס איז קיין בעסערער בעל-פקדון
נישט פאַראַן, און די זיבען יאָר האָבען זיך נישט
אויסגעלאָזט פֿל-זמן טוביה און זיין ווייב סעריק האָ-
בען געלעבט...

דער און צר.

דער אוצר.

צו שלאפען תמוז-צײַט אין אַ שטיבעל פון ד' על
ד' צוזאמען מיט אַ ווייב און אַכט קינדערלעך, איז
נישט קײן גרויסער תענוג, כאַטש פרייטאָג צו-נאַכטס.
כאַפט זיך טאַקע שמערייך האַדן-העקער אויף נאָך
האַלבער נאַכט אַן אַפגעקאַכטער און אַן אַטעם, גיסט
זיך געשווינד אָפּ די נעגעל, כאַפט אויף זיך דאָס
כאַדאַטעל און לויפט אַ באַרוועסער פון טרוקענעם
גיהנום אַרויס. קומט ער אין גאַס אַרײַן-שטיל, אַלע
לאַדען פאַרמאַכט, און איבערן שלאַפעדיגען שטעטעל
שטעהט אַ הויכער, שטילער, אויסגעשטערנטער הימעל.
דאַכט זיך אים, אַז אַצונד איז ער איינער אַרײַן מיט
גאַט, ברוך הוא; מאַכט ער, אַרויפקוקענדיג צום
הימעל: „נו, רבנוּ שְׁד עוֹקָם, אַצונד איז צײַט זאָלסט
מיך אויסהערען און בענשען מיט אַן אוצר פון דײַנע
אוצרות.“ ווי ער-זאָגט דאָס אַרויס, דערזעהט ער,
אַז פאַר אים לויפט עפעס אַ פלעמעל פון שטעטעל
אַרויס. פאַרשטעהט ער, אַז דאָס איז עס. וויל ער
נאַכדויפען, דערמאַנט ער זיך, אַז עס איז שבת, אַז
לויפען טאָר מען נישט, - געהט ער נאָך. און אַזוי

ווי פאמעדיך ער געהט, אזוי פאמעליך הויבט אויך
דאס פלעמעל אָן צו געהן, און דער מהלך צווישען
אים און דעם פלעמעל ווערט נישט לענגער, נישט
קירצער. געהט ער. טיידמאָלס רופט זיך אים עפעס
אָן אין האַרץ: „שמעריה, זיי קיין נאָר נישט, נעם
אַראָפּ דאָס כאַלאַטעל, טו אַ שפרונג-אונטער, און
וואַרף עס אַרויף אויף דעם פלעמעל!“ פאַרשטעהט ער
אַבער, אַז דאָס רעדט אין אים דער יצַר-הַרע. דאָס
כאַלאַטעל נעמט ער פֿון זיך אַראָפּ, גרייט צו וואַר-
פען איז ער, נאָר, קהקעיס דעם יצַר-הרע, מאַכט ער
נאָך קלענערע טריט און דערפרעהט זיך, זעהענדיג,
אַז זייט ער מאַכט קלענערע טריט, רוקט זיך דאָס
פלעמעל אויף פאַמעדיכער. געהט ער אזוי פאַמעדיך
דעם פלעמעל נאָך און געהט, קומט ער פאַמעדיך
אַרויס פֿון שטעטעל. דער וועג שלענגעלט און דרעהט
זיך איבער פֿעלדער און לאַנקעס, און דער מהלך
צווישען אים און דעם פלעמעל ווערט אַדך נישט
לענגער, נישט קירצער, און אַז ער זאָג וואַרפען
דאָס כאַלאַטעל, וואַלט ער צום פלעמעל נישט דער-
גרייכט. דערווייל צערודערן זיך אים אין קאָפּ די
געדאַנקען: ווען ער זאָג כאַפען דעם אוצר, וואַלט
ער אויף דער עלטער קיין האַדך-העקער נישט גע-
ווען; ער האָט שוין נישט דעם פֿח צו דער אַרבייט,
וואָס אַמאָל. דעם ווייב וואַלט ער געקויפט אַ שטאַט
אין דער ווייבערשער שוק, זי זאָג נישט האַבען קיין
פאַרשטערטע-שפּתים און ימים טובים דערפֿון, וואָס
מען לאָזט זי אין ערגעץ נישט זיצען, ראש-תּשנה

און יום-כּפּוּר פּאַלט זי נעבעך גאָר פון די פּיס - די
 קינדער האָבען איר די פּחות צוגענומען! און ער
 וואָלט איר אַ נײַ קלייד געמאַכט, אַ פּאַר שנירלעך
 פּערל געקויפט... די קינדער וואָלט ער אין בעסערע
 חדרים אָפּגעגעבען, פאַר דעם עלטסטען מיידעל וואָלט
 ער זיך שוין אומגעקוקט וועגען אַ שדוך... אַזוי,
 נעבעך, טראָגט זי דער מוטער נאָך די קווישלעך מיט
 אויבס און האָט קיינמאָד קיין צײַט נישט אָפּילו זיך
 רעכט צו פאַרקעמען. און צעפּ האָט זי לאַנגע, לאַנגע,
 און אויגען, ווי אַ סאַרנע...

- עס וואָלט אַ מַצָּה געווען צו כאַפּען דעם
 אוצר...

- ווייטער דער יצר-הרע! - טראַכט ער - אַז עס
 איז נישט באַשערט, איז נישט! אין דער וואַכען וואָלט
 ער שוין געוואוסט, וואָס ער האָט צו טון... וואָלט
 דאָ זײַן יענקעל געווען, וואָלט ער שוין נישט געשווי-
 גען... היינטיגע קינדער - ווער ווייסט, וואָס זיי טוען
 אַלע שבת... דער יונגערער איז אויך נישט בעסער.
 אויסן מַלְמַד מאַכט ער חוֹזֵק... וויל ער אַ קדאפּ
 טון, רײַסט מען אים אויס די באַרד... און ווער
 האָט צײַט אויף זיי אַכטונג צו געבען? - אַ גאַנצען
 טאָג האַק און זעג...

ער זיפצט אָפּ און געהט אַלץ ווייטער און ווייטער,
 און וואַרפט פון צײַט צו צײַט אַן אויג אין הימעל
 אַרײַן: „רבּונו שד עולם, וועמען ווילסט דו דאָ אויס-
 פּרובען? שמעריד האַלץ-העקער? ווילסט געבען, גיב!״
 דאַכט זיך אים, אַז דער אוצר הויבט זיך אָן צו רוקען

א ביסעל פאמעדיכער, נאָר אין דער רגע דערהערט
ער, אַ הונט בילט, דערקענט ער דאָס בילען: דאָס
איז פון „וויסאַקע“—דאָס ערשטע דאָרף אונטער דער
שטאַט, און ער דערזעהט שוין, ווי עס וויגען זיך
אין דער פרישער פאַרטאָג-לופט ווייסע פלעקען,
דאָס זיינען די וויסאַקער פויערישע הייזלעך. און
באַלד דערמאַנט ער זיך, אַז עס מוז שוין זיין אַ תחום-
שבת, שטעלט ער זיך אָפּ.

— יאָ, עס איז אַ תחום-שבת, — טראַכט ער, און
זאָגט, ווי אין דער וועלט אַרײַן:—וועסט מיך נישט
אַראָפּפירען פון וועג! עס איז נישט קײַן גאָט-זאָך,
גאָט מאַכט נישט קײַן חוּזק פון מענשען—מַעֲשֶׂה לָךְ
איז עס! און ער ווערט אַביסעל בייזדיך אויפֿן בעד-
בֵּר, און דרעהט זיך צוריק אויס צום שטעטעל און
געהט האַסטיג צוריק. טראַכטען טראַכט ער: אין דער-
היים אויסזאָגען וועל איך נישט; ערשטענס, וועט
מען מיר נישט גלויבען... און אַז יאָ, וועט מען
לאַכען פון מיר! און צו וואָס זאָל איך מיך רימען? ...
דער בורא-עולם ווייסט—איז גענוג. און זי וואַלט זיך
נאָך אפשר געבייזערט, ווייס איך? די קינדער אַודאי-
נאַקעט און באַרוועס, נעבעך! צו וואָס זאָלען זיי עובר
זײַן אויף „פּבוד אָב“...

ניין, ער וועט עס פאַרײַן מויד נישט ברענגען...
ער וועט אַפילו דעם רבּונוּ שד עולם דערינען קיינ-
מאָל נישט דערמאַנען. האָט ער דערמיט עפעס גוטס
געטאָן, וועט ער אַליין געדענקען...
און פּדוצלונג דערפילט ער אין זיך עפעס אַ

מאָדנע, ליכטיגע רוהיגקײַט, אין אַלע אַבָּרײַם צע-
גיסט זיך אים אַ שטילער נַחַת. „געלט איז פּאַרט ניט
מער, ווי קײַ און שפּײַ! עשירות קאָן נאָך אַראָפּ-
פירען פון רעכטען וועג“. און עס ווילט זיך אים
דאַנקען גאָט דערפּאַר, וואָס ער האָט אים נישט גע-
בראַכט צו קײַן נסיון. עס ווילט זיך אים כאַטש אַ
ליד זינגען. „אַבינו מֶלֶךְ“ דערמאָנט ער זיך פון די
יונגע יאָרען, נאָר ער פאַרשעמט זיך פאַר זיך אַליין
און האַקט אָפּ. ער וויל זיך דערמאָנען אַ חזנישע
זאָך, אַ סינידיגעס, - פּלוצלונג אָבער דערזעהט ער,
אַז דאָס אייגענע פּלעמעל, וואָס ער האָט געלאָזט
הינטער זיך, איז אים צוריק אַרויסגעקומען פון פּאָ-
רענט, און עס רוקט זיך פאַר אים גאַנץ פּאַמעדיך
צום שטעטעל, צום שטעטעל... און דער מהלך צווי-
שען אים און דעם פּלעמעל ווערט ווייטער נישט
לענגער, נישט קירצער, גדייך דאָס פּלעמעל שפּאַצירט,
און ער שפּאַצירט-אַזוי אַביסעל, קָבֹוד שבת. פּרעהט
ער זיך שטיי און קוקט נאָך. דער הימעל ווערט
בדאַסער, שטערנדלעך הויבען זיך אָן לעשען, דער
מֶזְרַח רויטעלט זיך אַביסעל, עס צעגיסט זיך, ווי אַ
שמאָד רויטדיך טייכעל אין דער לענג - און דאָס
פּלעמעל רוקט זיך אַלץ אין שטעטעל אַרײַן, געהט
אין זײַן גאַס. אָט איז זײַן שטוב, די טיר פון זײַן
שטוב, זעהט ער, שטעהט אָפען, ער האָט זי, אַ פנים,
פאַרגעסען צו פאַרמאַכען... און אָט: דאָס פּלעמעל
געהט אַרײַן, צו אים אין שטוב אַרײַן געהט עס!
געהט ער נאָך, זעהט ער, ווי עס לאָזט זיך דאָס

פלעמעל אונטער'ן בעט אַרונטער. אַלע אַרום שלאָ-
 פען, - געהט ער שטיק צו, בייגט זיך אַיין, זעהט ער,
 דאָס פלעמעל דרעהט זיך אונטער'ן בעט, ווי אַ דרע-
 דעל, אויפ'ן אָרט. נעמט ער און וואַרפט אַרונטער
 אונטער'ן בעט דאָס כאַלאַטעל און דעקט דאָס פלעמעל
 צו, - קיינער הערט נישט, און דאָ גאַנצ'עט זיך שוין

אין שטוב אַרײַן אַ גאַלדענער מאַרגען-שטראַל דורך
 דעם שפּאַלט פון לאַדען.

זעצט ער זיך אויפ'ן בעט און טוט אַ גדר, אַז
 איבער שבת וועט ער קיינעם קיין וואַרט נישט זאָגען,
 קיין האַלב וואַרט נישט - עס וועט קומען, חֲדִיקָה,
 צו חלול שבת... זי וועט זיך נישט אַיינהאַדטען,

זיי, די בָּנִים, אַנדאָי נישט, זיי וועלען באַד וועלען
איבערצעלען, באַלד וויסען וויפיל! און באַלד וועט
דער סוד פון שטוב אַרויס, און אין שוק, אין בֵּית-
הַמִּדְרָשׁ און אין אַדע גאַסען וועט ווערען אַ גערע-
דערני וועגען זײַן עֲשִׁירֹת... וועגען מֶזֶק... און
קיינער וועט נישט דאוונען, נישט וואַשען זיך, נישט
בענשען, ווי עס דאַרף צו זײַן-און ער וועט נאָך
פאַרזינדיגען זײַן הויזגעזינד און אַ האַלבע שטאַט.
ניין-קיין פיפֿן נישט... און ער ציהט זיך אויס אויף
דעם בעט און מאַכט זיך שדאַפען...

און אין דעם זכות, אַז ער האָט נאָך הַבְּדָּקָה
זיך אַראָפּגעבויגען אונטערן בעט און אויפגעהויבען
דאָס כאַלאַטעל, איז אונטען טאַקע געדעגען אַ זאַק
מיט אַלף אַלפֿי אַלפֿים דינרין. כּמַעַט אָן אַ שְׁעוּר -
אַ גרויס בעט געווען! - און איז טאַקע געוואָרען
אַ גביר שַׁבְּגִבִּירִים.

און ער האָט שוין אָפּגעלעבט אין נחת די יאָרען.
נאָר דאָס ווייב פלעגט אים-אַדע מאַל אין נחת
פאַרוואַרפען: רבּונוּ שֶׁל עוֹלָם, ווי האָט עס אַ מענש
אַ האַרץ, ווי אַ שטיין, אַ גאַנצען זומער-טאַג אַ וואָרט
נישט צו זאָגען, פאַרן אייגענעם ווייב קיין איינציג
וואָרט... און איך האָב - דערמאַנט זי זיך-דעמאַלט
בײַ „גאַט פון אַברהם“ זיך אַזוי אָנגעוויינט, אַזוי אָנ-
געוויינט... עס איז קיין דרייער אין שטוב ניט געווען...
און ער טרייסט זי מיט אַ שמייכעל:

- ווער ווייסט, אפשר האָט זיך עס טאַקע אין
זכות פון דיין „גאַט פון אַברהם“ אַזוי גוט אויסגעפירט.